

Ing. František Pospíšil

František Pospíšil se narodil 14. května 1952 v Kutné Hoře. Františkovi rodiče, matka Marie, rozená Chlapcová, pocházela z velkého hospodářství v Limuzích, otec František Pospíšil pocházel rovněž z velkého hospodářství v Mezholezích. Vzali se v roce 1945. Po svatbě bydleli v Mezholezích na svém statku.

Rodiče odmítli vstoupit do JZD, jejich statek patřil k největším na Kutnohorsku, proto jim – kulakům – komunisté statek vyvlastnili. Stejný osud postihl i matčiny bratry, po odmítnutí vstupu do JZD jim byl majetek vyvlastněn a ve vykonstruovaném procesu byli obviněni a uvězněni. Jaromír na 12 let, Slávek na 4 roky.

Vyvlastňovací dekret měla podepsat Františkova babička, která však zkolabovala a předčasně zemřela. Vystěhování se týkalo také dědečka. Dožil v domově důchodců v Kutné Hoře, kde se o něj staraly řádové sestry (rodiče si ho nemohli vzít k sobě, sami žili v nelidských podmínkách). Zemřel v roce 1961.

Po násilném vystěhování se novým působištěm rodiny Pospíšilových na dlouhých šest let stala jedna místnost bez oken a dveří, vody, elektřiny. Chyběl i komín. Samota zvaná Na Vápence byla asi 2 km vzdálená od Mezholez. Nesměli si s sebou prakticky nic vzít, a to málo ve dvou kufrech ještě museli zredukovat na polovinu. Na vůz naložili jen nejnnutnější kusy nábytku a peřiny. Když rodinu komunisté vystěhovali, bylo to o to těžší, že kromě pětileté Marušky měli ještě Pospíšilovi novorozená dvojčata-Františka a Boženku. Maruška docházela do 4 km vzdálené školy v Miskovicích. Při zpáteční cestě nosila domů pětikilový chleba, maminka se nemohla na delší dobu vzdálit od dvojčat. Přišli o všechno, tatínkovi se podařilo zachránit jen motorku. Velmi jim v té době pomohla. Tatínek díky ní odvezl ke sklenáři vytlučená okna k zasklení. Lidé se od Pospíšilových odtáhli, tatínek (opět pomohla motorka) mohl a až večer jezdit s bandaskou pro mléko k jedné hodné paní, aby ji nekompromitoval, že podporuje kulaky. Františkův otec musel pracovat ve vápence; časem se u něj projevil zdravotní problém s průduškami, matka onemocněla tuberkulózou.

Po šesti letech na samotě se stěhovali do Peček. Od tety (tatínkovy sestry) se dozvěděli, že zde shánějí do JZD krmiče prasat. František vzpomíná, že v Pečkách také bydleli v jedné místnosti, a aby se tam vešli, na noc maminka rozkládala po zemi matrace. Po nějaké době – v šedesátých letech se přestěhovali do domku vedle kina, do bytu o dvou místnostech s kuchyní bez příslušenství. I zde byli lidé dost odtažití, na rodiče se místní dívali špatně, ani v JZD to neměli jednoduché. Navíc tajemník národního výboru dostal za úkol sledovat rodinu Pospíšilových a hlídat je, aby morálně nekazili obyvatelstvo Peček (záznam v Kronice města Peček, rok 1956, str. 200). Děti měly problémy se spolužáky, vysmívali se jim kvůli tomu, že chodily na náboženství. Právě víra však rodině pomohla. Bez víry by ta krutá léta na samotě nemohla rodina vydržet.

František nastoupil do první třídy v Pečkách v roce 1958. Základní školu ukončil v roce 1967. Boženka se dostala na Ekonomickou střední školu v Liblicích, František na Jedenáctiletou

střední školu v Poděbradech. Na studijní roky v Poděbradech má krásné vzpomínky. Prožil tam Pražské jaro 1968 a nikdy nezapomněl na profesorku Matějčkovou, která všem vyprávěla pravdivě, co se v politice dělo. Od dětství Františka zajímala elektrotechnika, proto ji chtěl po maturitě studovat na vysoké škole. Kvůli kádrovým posudkům se ale na školu nedostal. Přihlásil se tedy na nástavbu do Pardubic. I poté se nevzdával. Přihlásil se na Vysokou školu elektrotechnickou a strojní do Plzně na obor silnoproud a vzali ho. Poslední roky na plzeňské škole ho uchvátily počítače.

V roce 1977 se oženil s Jaroslavou Jírovou. Následovala roční vojenská služba a po jejím absolvování dostali manželé stabilizační byt. V téže době nastoupil do kolínské Tesly. Nejprve jako konstruktér, poté jako vývojový pracovník v oblasti CNS systému řízení obráběcích strojů. Hodně cestoval po republice, svou práci měl velmi rád. V Tesle byl zaměstnán od roku 1978 do revoluce 1989.

S manželkou Jaroslavou, která pracovala jako učitelka na Základní škole v Pečkách, má tři děti: Jaroslavu, Františka a Terezu. Původně žili v Kolíně, ale neměli šanci tam dostat větší byt. Vrátili se proto do Peček, kde se uvolnil malý domek, který se rozhodli koupit, splácet a přestavět. Žijí v něm dodnes. V současné době dcera Jaroslava je ředitelkou Speciální školy v Pečkách, syn František hospodaří v Mezholezích na statku vráceném v roce 1994 v restituci a Tereza je učitelkou v Mateřské škole v Dobřichově.

V roce 1989 František pracoval stále v Tesle, v listopadu pak jezdil do Prahy na Václavské náměstí na demonstrace a angažoval se v Občanském fóru v Pečkách. Pak přišly možnosti, jak se podílet na komunální politice. František chtěl pomáhat, ale nechtěl přijít o obor, který ho velmi bavil - elektrotechniku a řízení počítači. Přesto nakonec, když nebylo zbylí, přijal funkci tajemníka, poté předsedy Národního výboru v Pečkách a po novele zákona roku 1990 byl zvolen starostou. Ve vedení města Pečky byl tedy od roku 1989 do roku 2002. Svou funkci starosty bral jako poslání, ne jako zaměstnání, jako službu lidem. Byl starostlivý, přemýšlivý, pokorný, naslouchal lidem. Pro město odvedl nemalý kus práce. Ale určitě by se mu vše nemohlo podařit, kdyby neměl kolem sebe tým zapálených lidí v té době.

Po sametové revoluci se řešila řada důležitých věcí - restituce, shánění finančních prostředků pro město a také seznamování s novými věcmi. Během jeho tří funkčních období (1990-2002) bylo zrealizováno mnoho projektů. On sám si nejvíce cení těchto:

- z bývalého hostince U Matesů se vybudovala moderní knihovna Svatopluka Čecha včetně zázemí v podkroví
- byla provedena plynofikace města a kanalizace
- prosadila se změna nymburského okresu na kolínský
- dosáhlo se zpětného navrácení vodojemu a čističky do majetku města a zároveň se provedla oprava vodojemu a revize čističky
- příprava a realizace oslav 70. výročí povýšení Peček na město v roce 1995

- byl odkoupen výzkumný ústav po špatné privatizaci včetně privatizace bytového fondu města
- došlo k osamostatnění Technických služeb (s.r.o.)
- oprava a rekonstrukce radnice
- byla postavena sportovní hala
- do užívání byl předán Dům s pečovatelskou službou

Za svůj největší úspěch považuje vytvoření nového územního plánu a kvalitního obchvatu města Pečky jih (povedlo se dříve než v Kolíně). Též uvažoval o znovuoobnovení pomníku a navrácení sochy T. G. Masaryka na původní místo na náměstí v Pečkách. V druhé části náměstí tehdy stála socha K. Gottwalda. V té době stále ještě šlo o odvahu a osobní statečnost. K jeho realizaci došlo později.

Při tomto zpětném ohlédnutí svého starostování si František znovu uvědomuje, že velký dík patří všem zastupitelům, jejich podpoře. Nadšeně se vždy po dva měsíce jdoucí za sebou jedenkrát sešli na úřadě, aby řešili nastalé problémy týkající se města a nastudovali potřebné materiály. Těmto měsícům říkali pracovní. Třetí měsíc zvaný veřejný se konalo zasedání městského zastupitelstva v Kulturním domě. Občané tam byli seznámeni s konkrétními tématy a problémy, mohli se k nim vyjádřit, mít připomínky a také podávali podněty k řešení. Dva pracovní měsíce a jeden veřejný se opakovaly v roce čtyřikrát. Plynule na sebe navazovaly. Tento pracovní systém fungoval po celých dvanáct let. Tímto systémem a tempem se vyřešilo mnohověcí týkajících se města.

Být starostou a brát tuto funkci jako službu lidem jako poslání, vyžaduje mnoho času a sil. Druhou stranou této mince je, že dvanáct let se nevěnoval dětem a rodině, jak by si přál, děti a manželka mu vyčítaly, že věčně nebyl doma. Dokonce jednou přišel domů a Jaruška se ptá: „Kde máš Terezku?“ „Nechal jsem ji ve školce.“ František vzpomíná, že pro ni honem běžel a hodná paní učitelka Jindřichová už ji vedla k nim domů.

V důchodovém věku manželům moc času nezbývá. Jaruška často hlídá svá vnoučata, František pomáhá synovi v sezónních pracích na statku v Mezholezích. Oba tvrdě pracují na jeho obnově. Není to úkol pro jednu generaci. Františkova sestra – dvojče Božena vlastní a provozuje nejstarší drogerii ve městě.

Velkou podporou Františkovi a jeho rodině byl v Pečkách působící v době normalizace a částečně i po sametové revoluci pan farář Vladimír Holota. Považuje ho za svého duchovního otce. Velmi si ho váží. Františkovi se do charakteru otiskla nejen rodinná historie poznamenaná totalitním režimem, ale také rodičovská výchova: „Já jsem si pořád vědom toho, co nás učila mamka: Pokoře, trpělivosti a lásce. Abychom se měli rádi. Za tím si pořád stojím a myslím, že takové vlastnosti by měl mít každý politik.“